

## CHƯƠNG HAI MƯƠI. ĐIỂM BÁO CHĂNG LÀNH

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Vì người đàn bà như nàng, nếu là ta dù có chết cũng không khi nào đem cho kẻ khác!"

Tử Linh cười, dùng đầu ngón tay thon như cọng hành mùa Xuân chọc khẽ vào mũi Trúc Diệp Thanh:

"Bất kể thế nào, tài bán cháo phỉnh của chàng thiếp phải tôn là đệ nhất thiên hạ!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Chẳng lẽ các tài khác ta còn thua kém các người khác sao?"

Tử Linh cười tí bảo:

"Nếu chàng chẳng mạnh, có gì thiếp cứ khư khư theo mãi chàng?"

Tiếng cô ta cười như tiếng chuông reo:

"Thiếp đang cười lão rùa già đen sai thiếp đến chỗ chàng làm gián điệp, giá lão biết chuyện của chúng ta lại không tức đến nhảy lầu mới là lạ!"

Trúc Diệp Thanh cũng cười:

"Đó cũng là vì nàng tài đóng kịch nên mới có thể làm cho lão tin là nàng chán ghét ta nên mới làm cho lão mọc sừng mà vẫn còn đắc ý tự khen!"

Ngón tay Tử Linh ngừng lại trên ngực Trúc Diệp Thanh, nhẹ vẽ thành một vòng tròn cô ta bảo:

"Có điều thiếp vẫn không sao hiểu được cuối cùng chàng đang làm trò quý gì vậy?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Ta làm trò quý gì đâu?"

Tử Linh bảo:

"Thì chàng chẳng đang thay lão rùa đen ước hẹn một tốp người tới giúp ư?"

Trúc Diệp Thanh đáp:

"ừ!"

Tử Linh hỏi:

"Chàng hẹn với những ai vậy?"

Trúc Diệp Thanh hỏi:

"Nàng đã nghe đến hai chữ "Hắc Sát" bao giờ chưa?"

Tử Linh hỏi:

"Hắc Sát" là tên một người à?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Không phải một người mà là một đám người!"

Tử Linh bảo:

"Sao họ không chọn tên gì mà lại chọn cho mình cái tên xúi quẩy như vậy?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Các kiểu dạng người đều có đủ hết. Có người xuất thân từ Hạ Ngũ Môn, có người lại là các đệ tử bị đuổi của các danh môn chính phái như Võ Đang, Thiếu Lâm, thậm chí có người đã đến từ đảo Phù Tang ngoài biển Đông trở thành lãng tử lưu lạc ở Trung Nguyên ta".

Tử Linh lại hỏi:

"Chẳng lẽ người nài cũng đều có một thân công phu giỏi?"

Trúc Diệp Thanh gật đầu bảo:

"Có điều chỗ đáng sợ của họ không phải ở võ công!"

Tử Linh hỏi:

"Là gì?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Là họ không sợ mất mặt, lại không sợ mất mạng!"

Tử Linh thở dài bảo:

"Không thể không công nhận hạng người này quả không dễ đối phó thật!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Vì thế nàng mới lấy làm lạ tại sao ta lại tìm họ tới để giúp lão rùa đen chống A Cát chứ gì?"

Tử Linh đáp:

"Vâng!"

Trúc Diệp Thanh cười bảo:

"Sao nàng không tưởng tượng bây giờ đến Hồ Sát còn chết nếu không có những người ấy tới bảo vệ, sao lão rùa đen dám đi gặp A Cát? A Cát nếu đã chẳng coi cái mặt lão rùa đen ra gì sao lại chẳng muốn lão chết quách cho xong?"

Tử Linh lập tức hiểu ngay ý đồ của gã nhưng nhin không nổi bèn bảo:

"Có những người ấy tới bảo vệ liệu ta có chết không?"

Trúc Diệp Thanh đáp:

"Sợ lại còn chết nhanh hơn nữa chứ!"

Tử Linh bảo:

"Chẳng lẽ những người ấy đều không phải là đối thủ của A Cát?"

Trúc Diệp Thanh đáp:

"Tuyệt đối không!"

Tử Linh bảo:

"Vì thế lần này lão chết chắc chắn rồi!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Đại khái vậy!"

Tử Linh nhảy dậy đề lên người Trúc Diệp Thanh, bồng cô ta cau mày bảo:

"Nhưng chàng vẫn còn quên một điểm".

Trúc Diệp Thanh hỏi:

"Hử?"

Tử Linh bảo:

"Lão Chủ Lớn chết rồi, người mà A Cát sẽ đối phó là chàng mà!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Rất có thể!"

Tử Linh hỏi:

"Đến lúc ấy chàng chuẩn bị thế nào?"

Trúc Diệp Thanh chỉ cười ruồi không đáp.

Tử Linh bảo:

"Chẳng lẽ chàng đã có cách đối phó với gã rồi ư?"

Trúc Diệp Thanh cũng không bảo không.

Tử Linh hỏi:

"Chàng nắm chắc chứ?"

Trúc Diệp Thanh đáp:

"Ta đã bao giờ làm gì mà không nắm chắc đâu!"

Tử Linh thở ra nhẹ nhõm, liếc mắt đưa tình với gã bảo:

"Đợi đến lúc việc này qua đi chàng đương nhiên là Ông Chủ Lớn, còn thiếp?"

Trúc Diệp Thanh cười bảo:

"Nàng đương nhiên là Bà Chủ Lớn!"

Tử Linh cười. Cả người ả ta đê xuống, khe khẽ áp vào tai gã thì thào:

"Chàng phải nhớ kỹ nhé, Bà Chủ Lớn chỉ có một ông thôi đấy, nếu không..."

Câu nói của cô ta chưa trọn, Trúc Diệp Thanh đã bịt chặt lấy miệng Tiểu Linh, hạ giọng xuống hỏi:

"Ai?"

Bóng người thoáng bên ngoài cửa sổ, một giọng khàn khàn nghiêm ngặt đáp:

"Ta đây, Thôi Lão Tam đây!"

Trúc Diệp Thanh thở ra một hơi dài bảo:

"Mời vào!"

Bóng người bên cửa sổ lại thấp thoáng, cửa sổ kêu "cạch" một tiếng, ánh đèn lấp loáng một người đã vút vào tới trước mặt họ. Vừa khéo ánh đèn soi đúng bộ mặt xanh xám và cái miệng trông ác nghiệt tàn nhẫn.

Đôi mắt ẩn sâu dưới bóng tối của chiếc nón cứ nhìn chăm chặp vào bờ vai trần của Tử Linh. Già nửa người Tử Linh đã thụt vào trong chăn nhưng bất kỳ ai trông thấy phân cơ thể của cô ta lộ ra ở ngoài chăn cũng đều tưởng tượng ra nhất định Tử Linh đang khỏa thân hoàn toàn và nhất định sẽ nghĩ toàn thân cô cũng mềm mại nhẵn nhụi láng bóng như bờ vai kia.

Dĩ nhiên Tử Linh thừa biết khi đàn ông trông thấy cô ta như vậy thì trong lòng sẽ nghĩ gì nhưng không vì thế mà Tử Linh co nót phần thân thể lộ liễu ở ngoài vào trong chăn. Cô ta khoái được đàn ông nhìn ngắm.

Thôi Lão Tam ấn sụp vành nón xuống thấp thêm chút nữa, lạnh lùng hỏi:

"Người đàn bà này là ai?"

Trúc Diệp Thanh đáp:

"Cô ấy là người của mình, không can gì."

Tử Linh nhếch miệng lên, bỗng hỏi:

"Vị Thôi Lão Tam đây có phải là "Vân Trung Kim Cương" Thôi Lão Tam không?"

Trúc Diệp Thanh mỉm cười đáp:

"Nhiều năm trước trên đường Liêu Bắc chúng ta đã quen nhau."

Tử Linh bảo:

"Vì thế chàng biết Hồ Sát không phải là ông ta?"

Vừa nghe đến tên Hồ Sát, hai bàn tay Thôi Lão Tam đã nắm chặt lại ngay.

Trúc Diệp Thanh cười bảo:

"Bây giờ dù Hồ Sát là ai cũng chẳng quan hệ nữa, ta đã thay ông giết gã rồi."

Thôi Lão Tam hỏi:

"Xác hử còn không?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"ở ngoài ấy, ông có thể mang đi tùy ý."

Thôi Lão Tam "hừ" một tiếng. Người đã chết còn cái xác lão ta cũng chẳng chịu bỏ qua, đủ thấy oán thù giữa họ sâu độc biết chừng nào.

Trúc Diệp Thanh hỏi:

"Người tôi cần sao rồi?"

Thôi Lão Tam bảo:

"Ta đã nói chịu trách nhiệm đưa họ tới, họ nhất định tới."

Trúc Diệp Thanh hỏi:

"Đến cả chín người chứ?"

Thôi Lão Tam đáp:

"Không thiếu một ai."

Trúc Diệp Thanh hỏi:

"Gặp gỡ ở đâu?"

Thôi Lão Tam đáp:

"Họ cũng thích đàn bà, họ đều nghe biết ở đây có mộ Cả Hàn..."

Trúc Diệp Thanh cười bảo:

"Giờ mộ Cả Hàn không còn nữa rồi, nhưng ta vẫn đảm bảo làm họ thỏa mãn".

Đôi mắt Thôi Lão Tam sắc như lưỡi dao ẩn dưới vành nón dăm dăm nhìn Trúc Diệp Thanh lão lạnh lùng bảo:

"Người phải làm cho họ thỏa mãn vì đây đối với họ là lần cuối cùng!"

Trúc Diệp Thanh cau mày:

"Tại sao lại là lần cuối?"

Thôi Lão Tam cười nhạt bảo:

"Tự người cũng biết rồi, lần này họ tới đâu phải tới để giết người mà là để người giết!"

Trúc Diệp Thanh hỏi:

"Để người giết?"

Thôi Lão Tam đáp:

"Gã A Cát kia giết được Hồ Sát nhất định sẽ giết được hết bọn họ!"

Trúc Diệp Thanh lại cười:

"Xem ra chẳng việc gì ta giấu nổi người!"

Thôi Lão Tam lạnh lùng bảo:

"Ta sống được tới nay toàn dựa vào số may đó thôi!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Vì vậy người còn sống dài!"

Thôi Lão Tam bảo:

"Hừ!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Vì thế ta bảo đảm với người nhất định người sẽ được sống càng tiêu dao tự do tự tại so với trước kia!"

Thôi Lão Tam:

"Hử?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Vì thế kẻ khác có bị chết không lành người cũng bắt tất phải thương xót làm gì!"

Thôi Lão Tam dăm dăm nhìn Trúc Diệp Thanh rất lâu rồi mới từ từ bảo:

"Ta tuy vào Hắc Sát nhưng bọn kia đâu phải bè bạn của ta!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Thì bọn họ cũng đâu có chịu kết bạn với người!"

Thôi Lão Tam bảo:

"Ta căn bản không có bạn, chẳng có lấy một người bạn nào bởi vì xưa nay ta chẳng tin bất kỳ ai!"

Trúc Diệp Thanh hiểu ngay:

"Vì thế lời ta nói người cũng chẳng tin mấy chứ gì?"

Thôi Lão Tam cười nhạt.

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Nhưng ta lại có thể cho người thấy bảo đảm của ta!"

Thôi Lão Tam hỏi:

"Bảo đảm gì?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Người muốn gì cũng được hết!"

Thôi Lão Tam bảo:

"Ta muốn người viết cho ta một tờ chứng nhận nói là người muốn ta làm các việc đó cho người. Được không?"

Trúc Diệp Thanh đáp ngay:

"Được!"

Thôi Lão Tam lại bảo:

"Ta muốn trước trưa ngày mai người phải đưa mười vạn lạng bạc mặt vào ngân mục của ta ở ngân hàng "Lợi Ký"!"

Trúc Diệp Thanh đáp ngay:

"Được!"

Thôi Lão Tam chuyển ánh mắt sáng bờ vai trần của Tử Linh bảo:

"Ta còn cần người đàn bà này!"

Trúc Diệp Thanh đáp ngay:

"Điểm này thì quá dễ, ngay bây giờ người có thể đưa cô ta đi!"

Nói rồi gã lật tung mảnh chắn đang che trên người Tử Linh ra. Gió lạnh từ cửa sổ thốc vào làm thân thể Tử Linh run rẩy uốn éo cứ như rắn quần quai.

Thôi Lão Tam thấy cổ họng cứ nóng rục lên từng hồi. Mọi bộ phận cơ thể của cô gái này còn đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của lão.

Khi Tử Linh run rẩy đôi chân cô càng khép chặt lại. Họng cô như cũng bị đè nghẹt. Đúng lúc ấy từ dưới cái chắn bị nhấc lên bỗng lóe lên ánh kiếm. Một thanh kiếm bay ra như tia chớp cắm trúng cuống họng Thôi Lão Tam. Đôi mắt lão lồi lên, trợn trừng nhìn Trúc Diệp Thanh.

Trúc Diệp Thanh mặt không đổi sắc lạnh lùng bảo:

"Nhất định người không ngờ được là ta biết dùng kiếm nhỉ!"

Cổ họng Thôi Lão Tam ằng ặc kêu lên nhưng không thốt ra được lời nào nữa. Lão sống được đến giờ không phải là dễ nhưng lão chết lại quá dễ!

\*\*\*

Mũi kiếm còn dính máu.

Tử Linh thở dài bảo:

"Cứ gì lão không ngờ tới, ngay thiếp còn chẳng nghĩ ra nữa là!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Không ngờ tới là ta biết dùng kiếm?"

Tử Linh đáp:

"Chàng chẳng những biết dùng kiếm mà còn là cao thủ dùng kiếm!"

Trúc Diệp Thanh lạnh lùng bảo:

"Giờ đây nàng phải biết rõ điều này ta không chỉ là cao thủ dùng kiếm mà là cao thủ của các cao thủ dùng kiếm!"

Trong mắt Tử Linh bỗng lộ vẻ khiếp sợ, bỗng cô ta nhào tới ôm lấy Trúc Diệp Thanh dán sát tấm thân trần trụi vào người gã mà bảo:

"Có điều chàng cũng nhất định phải biết là thiếp tuyệt đối không bao giờ làm lộ bí mật của chàng cũng như là thiếp sớm biết là không bao giờ chàng lại đem thiếp cho người khác!"

Trúc Diệp Thanh trầm ngâm rất lâu, cuối cùng gã vươn tay ôm lấy eo Tử Linh dịu giọng bảo:

"Ta biết rồi!"

Tử Linh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm bảo:

"Chỉ cần chàng tín nhiệm thiếp, việc gì thiếp cũng sẵn sàng làm vì chàng!"

Trúc Diệp Thanh nói ngay:

"Giờ ta đang có việc muốn nàng làm đây!"

Tử Linh hỏi:

"Việc gì cơ?"

Trúc Diệp Thanh đáp:

"Nàng tới thay mục Cử Hàn đón tiếp đoàn anh em Hắc Sát, nghĩ cách làm sao cho tất cả họ đều thỏa mãn hài lòng thì họ mới sẵn sàng liều mạng vì lão chủ lớn, liều mạng để giết A Cát và A Cát quyết sẽ không bỏ qua cho họ đâu!"

Gã chột cười lên:

"Có điều đó còn là việc chiều mai, giờ chúng ta còn có việc gì khác phải làm nữa nào!"

\*\*\*

Nếu ta đã thật sự chinh phục được một người phụ nữ thì rõ ràng là người ấy sẽ sẵn sàng làm tất cả vì ta!

Tử Linh tỉnh dậy, chỉ thấy toàn thân rã rời, chân tay tê mỏi, không còn chút sức lực nào cơ hồ đến mở mắt ra cũng không nổi.

Đến khi mở mắt được thì mới biết Trúc Diệp Thanh nằm chung gối đã đi đâu mất, vết máu và xác người trên mặt đất cũng chẳng thấy đâu.

Nàng lại co quắp cuộn mình trong chăn rất lâu tựa hồ đang nếm lại dư vị cuộc vui cuồng loạn đầy kích thích đêm qua.

Nhưng đợi đến khi xác định dứt khoát là Trúc Diệp Thanh không có ở nhà, cô ta bèn bật nhanh dậy khoác vội mỗi cái áo, cứ chân trần thế mà chạy vút ra ngoài.

Nhưng vừa đẩy cửa cô ta đã ngăn người ra. Một ông già gù đầu bạc phơ phơ đang đứng ngoài cửa nhìn Tử Linh bằng bộ mặt chằng chịt đầy vết dao chém và nụ cười âm hiểm đầy bí ẩn.

Tử Linh thất thanh hỏi:

"Ông là ai?"

Giọng ông già gù còn khàn đặc, cay nghiệt và tàn nhẫn hơn nhiều so với giọng Thôi Lão Tam:

"Tôi đến báo tin!"

Tử Linh hít một hơi thật dài:

"Có việc gì?"

Ông già gù bảo:

"Anh em Hắc Sát đã đến từ sớm, đang ở nhà mù Cả Hàn đợi cô nương tới!"

Tử Linh hỏi:

"Có phải ông theo ta không?"

Ông già gù cười trông càng đáng sợ hơn, bảo:

"Diệp tiên sinh mấy lần dặn dò là nếu tôi rời xa cô nương nửa bước thì hai chân tôi sẽ bị chặt quãng cho chó nhá!"

\*\*\*

Chẳng phải bờ đê trông đầy liễu, cũng không có trăng tàn gió sớm.

A Cát cũng không say!

\*\*\*

Tối hôm qua cơ hồ A Cát có thể say nhưng lại không say. Chàng đi qua rất nhiều chỗ bán rượu, rất nhiều lần dừng lại định mua rượu nhưng chàng lại nhịn.

Cứ nhịn chịu như thế cho tới nửa đêm, tới khi chàng không nhịn được nữa thì chàng bỏ đi tìm "cô bé" và Lão Miêu Tử. Chàng cho là giờ này đi tìm họ nhất định sẽ an toàn. Vì Đại Ngưu tuy chẳng phải là người bình thường, nhưng gia đình anh ta thì đúng là một gia đình bình thường.

Bình thường mà tâm thường!

Một gia đình như thế vào lúc nửa đêm thì phải ngủ cả rồi, làm gì còn có khách tới chơi. Như thế chỉ có cách chàng lảng lạng lên vào nhà, cầm lấy tay Miêu Tử, nhìn mắt "Cô bé" một cái, nhờ may có làm thức giấc vợ Đại Ngưu thì có thể nói một lời xin lỗi rồi đi. Chàng đã gặp vợ Đại Ngưu. Đó là một người phụ nữ bình thường, vụng về, chỉ cần chồng con sống yên lành là đã đủ thỏa mãn rồi.

Ngôi nhà họ ở do chị ta dựa vào lòng yêu chồng con ấy, tiết kiệm cùng với đôi tay biết làm việc vá may đường kim mũi chỉ mà mua được. Đó là một nếp nhà lè tè xấu xí có ba gian một phòng sảnh. Người giúp việc ở trong gian bé nhất, chị ta với đứa con nhỏ và chồng ở gian to nhất còn gian nữa thì con trai cả và em gái ở.

Con trai cả chị ta mới mười một tuổi. A Cát tới ở nhà họ một lần đưa "Cô bé" và Miêu Tử đến, thấy gia đình họ lòng A Cát bỗng trào lên biết bao cảm xúc và rất lấy

làm lạ là một con người đã có một gia đình như thế làm sao lại có thể đi làm những chuyện thế kia?!

"Cũng chỉ để nuôi gia đình thôi!"

Đại Ngưu giải thích:

"Muốn mình sống được, muốn để gia đình sống được thì việc gì tôi cũng làm tất!" Anh ta nói có lẽ là nói thực cũng có thể không phải như thế, nhưng A Cát nghe mà thấy chua xót trong lòng. Trải qua những ngày khổ sở này chàng mới hiểu một con người muốn sống được không phải dễ dàng như chàng vẫn tưởng những ngày xưa và rõ ràng họ phải làm những điều mà bản thân họ không muốn làm chút nào! Tuy chàng mới chỉ đi qua có một lần nhưng gia đình này đã để lại trong lòng chàng ấn tượng vô cùng sâu sắc vì vậy lần này lại tối, chàng đã mua ít kẹo để cho trẻ con nhà Đại Ngưu.

Thế mà giờ đây kẹo đã rơi hết cả trên mặt đất! Vì gia đình Đại Ngưu không có đây, các con Đại Ngưu không có đây thậm chí con bé giúp việc cũng không có nốt. Quả thực trong nhà vẫn còn Lão Miêu Tử một mình ngây ngậy đại đại ngồi trong phòng khách trước một cái bàn bày đầy thức ăn với rượu, đôi mắt đờ đẫn.

Phòng khách bày biện rất giản dị thô kệch. Trên khám thờ là hai bức tranh thờ mà qua bất kỳ chỗ nào cũng có và chẳng có chút gì giống nhau: Quan Thế Âm Bồ Tát với Quan Phu Tử (tức Quan Công Quan Vân Trường thời Tam Quốc - ND).

Khám thờ treo trên tường đối diện với cái bàn, một cái bàn ọp ẹp cũ rích và thô kệch nhưng bây giờ lại bày đầy sơn hào hải vị sang trọng, toàn những thức ăn, rượu, thịt mà gia đình họ làm sao có thể cúng dàng lo liệu nổi. Rượu loại Trúc Diệp Thanh lâu hai chục năm, lại còn kèm thêm cua gạch lớn ở hồ Dương Đăng và vây cá hấp do ngựa phi chở tới.

Miêu Tử đang ngồi đối diện với bàn tiệc ấy mà ngẩn ngơ. Đôi mắt thì đờ đẫn, thần thờ, chẳng có một chút biểu hiện tình cảm nào.

Lòng A Cát bỗng trầm nặng xuống.

Qua đôi mắt đờ đẫn thần thờ kia chàng đã thấy điềm báo trước tai họa chẳng may nào đó.

Miêu Tử chỉ ngoái đầu nhìn A Cát bỗng buông một tiếng:

"Ngồi!"

Trước mặt anh ta là cái ghế trống, A Cát liền ngồi xuống.